

В КАЛТА

Един го учат как в живота да успява,
за никой и за нищо да не му е жал.
Друг съвети как да обича получава.
А теб лекуват те с обикновена кал!

Калта – тази идея за едно добро начало,
създадено да оживи цял свят с красота,
сега прегръща твойто уморено слабо тяло
и напомня за колко малко сме на таз земя.

И колко „праведници святи“ посрещаха те с кал,
но не да изцерят грижливо с нея твоите рани.
Покриваха различното, Творецът дето го е дал
за да ваят своя образ – тъй виждат се призвани.

В калта – презирана, но пак призната сила,
лежиш и сякаш Бог отново те изгражда.
В калта – дъно с живот в едно се слива.
За мечта умираща начало там се ражда.

18.05.2003 г.

Автор: Вера Павлова

ДУХОВНОТО ВЪЗРАЖДАНЕ НА ДЕЦАТА

– Отче, само родителите ли са отговорни за възпитанието на децата?

- Главно родителите са отговорни, защото според възпитанието, което ще дадат на децата си, и те, от своя страна, ще станат добри духовници, добри педагози и т.н. и ще помагат и те на свой ред на своите деца и на всички останали деца. При това майката носи по-голяма отговорност от бащата за възпитанието на децата.

Когато детето е още в утробата на майката, ако родителите се молят и водят духовен живот, детето ще се роди осветено. И ако и след това му помогнат духовно, ще стане осветен човек и ще помага на обществото, било чрез служение в Църквата, било чрез заемането на някой пост в държавата и т.н. Всички трябва да помагаме за това децата да станат добри хора и да остане малко квас за следващите поколения. Защото, както са тръгнали сега нещата, и квасът ще се загуби. А ако се загуби квасът, какво ще стане после?

Родителите, които раждат децата и им дават тяло, трябва да способстват колкото могат и за духовното им възраждане. Защото, ако човек не се роди духовно, той ще отиде във вечните мъки. А пък това, което родителите не могат да направят за децата си, ще възложат на учители. Затова нашата Църква се моли така: "Благослови нашите началници, родители и учители". Съществуват също така и духовните отци, които може и да нямат собствени деца, но принасят по-голяма полза във възпитанието на децата, защото се трудят за духовното им възраждане.

Искам да кажа, че всички трябва да спомагат, всеки по своя начин, със своя пример за духовното възраждане на децата, тъй че да изживеят мирно този живот и да отидат в рай. Когато децата станат духовни хора, нямат нужда нито от закони, нито от нищо. "Законът е установен не за праведник" (1 Тим. 1:9). Законът е за престъпниците. Духовната власт е по-висша от светските власти.

Автор: Св. Паусий Светогорец

Източник: За семейния живот - Слова, том 4

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 27.04.2015

На 27.04.2015 отбелязваме паметта на:

Св. свмчк Симеон, брат Господен по плът

Житие на Св.свмчк Симеон, брат Господен по плът

[ЖИТИЕ НА СВ. СВЕЩЕНОМЪЧЕНИК СИМЕОН, БРАТ ГОСПОДЕН ПО ПЛЪТ - 27042015](#)

ПРЕДИ И СЛЕД КРЪЩЕНИЕТО - БЕСЕДИ С НОВОНАЧАЛНИЯ

ШЕСТА БЕСЕДА

- Почитането на иконите не е ли идолопоклонство?

- Не се бой, никога няма да сгрешиш, ако следваш установленията на Православната църква! Напротив, страхувай се да вярваш на тези, чиято премъдрост **е безумство пред Бога** (1 Кор. 3:19). Техният път е опасен и хлъзгав; по-сигурно е да следваме Вселенските отци, които мъдро са изследвали всичко, което са постановили.

Ако Мойсей и свещениците, прекланяйки колене и молейки се на Господа пред ковчега на завета, палейки пред него тамян и запалвайки огън, не са били идолопоклонници; ако израилските люде, кланящи се на Бога, явил се в огнен стълп, и гледащи на медната змия, която била предобраз на Спасителя на Кръста, не са били идолопоклонници, то и православните християни не трябва да бъдат наричани идолопоклонници, когато те се покланят на Бога и на неговите светии в техните изображения, когато палят свеци в чест на Първообразите!

Християнската църква е приела почитането на светите икони от старозаветната Църква; и което е още по-важно – от Самия Иисус Христос, изпратил изображение на Своя Божествен Лик на Едеския цар Авгар.

От Священото Предание е известно и това, че още свети евангелист Лука е изобразил на икона Пресвета Богородица с Предвечния Младенец.

Ние почитаме светите икони не заради веществото, от което са направени или начина на изработката, но затова, че те са възпоминателно знамение на свещени предмети.

Ние внимаваме в думите на царя пророк: **Ще се поклоня в светия Твой храм със страх пред Тебе** (Пс. 5:8). **И се покланяйте на подножието Му: то е свето!** (Пс. 98:5).

Почитайки иконите, ние не ги боготворим. Кланяйки се пред образа, ние издигаме ума и сърцето си към Първообраза. Даже в самия животворящ Кръст Господен ние се покланяме не на веществото, от което е направен или на броя на краищата му, но на разпънатия на него Христос. Така са ни научили вселенските отци¹.

Седмият Вселенски събор, предавайки на анатема непочитащите светите икони и наричащи ги идоли, по същия начин отлъчил и тези, които боготворят светите икони.

Безбройни чудеса са се подавали на вярващите чрез светите икони през всички времена. И как да не им вярваме, когато те са утвърдени от Църквата, която така старателно и благоразумно изследва достоверността на свидетелствата за такива явления?

Спомни си за Моисеевия жезъл, вършещ чудеса, за горящата и неизгаряща къпина, за медната змия, изцеляваща ухапаните. Спомни си, че сянката на апостол Петър с едно свое осенение донасяла изцеление, че кърпи и пояси от тялото на апостол Павел прогонвали всеки недъг.

Помисли, защо пък да не е възможно за Всемогъщия Бог да направи светите икони свещени съсъди, чрез които Той да излива благодат на вярващите и смирените по сърце?

И остави, приятелю, всички лъжемъдрувания! Невъзможно е за позналия Христа да стане идолопоклонник, уважавайки и обичайки свещените изображения.

Но да се боим от другото – най-опасното вътрешно идолопоклонство, – от нашата гордост, сребролюбие, невъздържаност и другите страсти. Тъкмо те са тези кумири, на които не само не трябва да се покланяме, но които трябва непрестанно да съкрушаваме вътре в себе си.

¹И особено св. отци на Седмия Вселенски събор утвърдили иконопочитанието като древно, апостолско предание в Църквата Христова – б. пр.

НЕДЕЛНА УТРИН

Камбанен звън, прегърнал песента на храма

с мир поръси утрото на идващия ден.

Пред Създателя в свещена тишина остана

грех и милост към света несъвършен.

Причастие с молитва, очакване в надежда.

Душа, пречистена за аромати и цветя.

Дете с невинна радост те поглежда.

За миг в сърцето ти остава само любовта.

09.04. 2006 г.

Автор: Вера Павлова

ИЗЛЕЗЕ НОВИЯ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

Излезе нов **брой 187** на Енорийски лист "**Благовестие**". Може да го намерите по-долу

Енорийски лист – Благовестие, брой 187

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 26.04.2015

На 26.04.2015 отбелязваме паметта на:

Св. свмчк Василий, еп. Амасийски

Житие на Св. свмчк Василий, еп. Амасийски

[ЖИТИЕ НА Св. СВЕЩЕНОМЪЧЕНИК ВАСИЛИЙ, ЕПИСКОП АМАСИЙСКИ - 26042015>Житие на Св. свмчк Василий, еп. Амасийски](#)

ДО ЧИНОВНИКА ЙОВАН И.: ЗА ТРИТЕ НАЙ-ВЕЛИКИ НЕЩА В ЖИВОТА

Поставили сте ми три въпроса, а именно:

1.

- Коя е най-великата мисъл, достойна за човека?
2. Коя е най-великата грижа, достойна за човека?
3. Кое е най-великото очакване, достойно за човека?

Мисълта за Божия промисъл в човешкия живот е най-великата мисъл, достойна за човека.

Грижата за спасението на душата е най-великата грижа, достойна за човека.

Очакването на смъртта е най-великото очакване, достойно за човека.

Как трябва да размишляваме за Божия промисъл в човешкия живот? За мяра трябва да се вземе Божият нравствен закон. Съобразно тази мяра трябва да разглеждате всичко, което се

случва в живота на хората, които познавате и с които сте свързан. Най-важно от всичко е да изследвате нравствените причини за онова, което се случва на някого. Това не винаги е лесно, защото понякога причините са отдалечени и скрити в далечното минало на човека, а понякога и в миналото на неговите родители. Християнската изповед се основава на откриването на тези причини. Псалмопевецът казва на Бога: *Размислям за Твоите заповеди и гледам Твоите пътища... (Пс. 118:15) Колко обичам Твоя закон. Цял ден размислям за него (Пс. 118:97).* Защото Господните заповеди са в основата на всичко, което се случва на синовете Адамови. И Господният закон е светлина, която осветлява случващото се на всеки.

Как трябва да се грижим за спасението на душата си? Да не Ви изброявам; четете Евангелието и питайте Църквата. Няма по-ценно нещо на този свят от душата на човека. И точно това най-ценно нещо е единственото, което може да бъде спасено от гибел и смърт. Всичко останало, което не е самият човек, а е човешко, всичко, което човек цени и пази, неизбежно пропада и умира. Човешката душа е по-драгоценна от целия материален свят, по думите Христови: *Каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си (Мат. 16:26; Марк 8:36).* Следователно не може да има по-велика грижа, достойна за човека, от грижата за спасението на неговата душа.

Как трябва да очакваме смъртта? Така, както воинът го прави по време на война. Или както ученик, който усърдно се подготвя, очаквайки всеки момент учителят да го изпита. За непрестанното очакване на смъртния час ни напомня и Спасителят в притчата за лекомисления богаташ, който си построил нови житници и се готвел за дълго земно благоденствие, докато изведнъж не му било казано: *Безумнико, нощес ще ти поискат душата; а това, що си приготвил, кому ще остане? (Лук. 12:20)*

Защо мисълта за Божия промисъл в човешката съдба е най-великата мисъл, достойна за човека? Защото тя му носи мъдрост и блаженство.

Защо грижата за спасението на душата е най-великата грижа, достойна за човека? Защото душата е най-ценното нещо на този свят и естествено, на това най-ценно нещо трябва да се посвети най-голямата грижа.

Защо очакването на смъртта е най-великото очакване, достойно за човека? Защото очакването на смъртта очиства съвестта и подтиква човека към всяко добро дело. Когато попитали един добър и благочестив човек какво в живота в най-голяма степен го е подтиквало към труд и добротворство, той отговорил: смъртта.

Тези три неща не се наблюдават при животните. Те са свойствени само на човека, и то на висшия тип човек. Всичко останало е общо за човека и животните.

Мир Вам и благословение от Бога!

Св. Николай Велимирович

„До изгонените от рая. Мисионерски писма“

Изд. „Покров богородичен“, София 2012 г.

3 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА - НА СВ. МИРОНОСИЦИ

Дойде Йосиф Ариматейски, виден член от съвета, който и сам очакваше царството Божие, дръзна, та влезе при Пилата, и измоли тялото Иисусово. Пилат се почуди, че Той вече е умрял; и, като повика стотника, попита го: дали отдавна е умрял?

И като узна от стотника, даде тялото Йосифу. А Йосиф, като купи плащаница, сне Го, па Го обви в плащаницата и положи в гроб, изсечен в скала; и привали камък върху вратата гробни. А Мария Магдалина и Мария Йосиева гледаха, де Го полагат. След като мина събота, Мария Магдалина, Мария Иаковова и Саломия купиха аромати, за да дойдат и Го помажат. И в първия ден на седмицата дойдоха на гроба много рано, след изгрев слънце, и говореха помежду си: кой ли ще ни отвали камъка от вратата гробни?

И като погледнаха, виждат, че камъкът е отвален: а той беше много голям. Като влязоха в гроба, видяха един момък, облечен в бяла дреха, да седи отдясно; и много се уплашиха. А той им казва: не се плашете. Вие търсите Иисуса Назарееца, разпнатия; Той възкръсна, няма Го тук. Ето мястото, дето бе положен.

Но идете, обадете на учениците Му и на Петра, че Той ви преваря в Галилея; там ще Го видите, както ви бе казал. И като излязоха скоро, побягнаха от гроба; тях ги обхвана трепет и ужас, и никому нищо не казаха, понеже се бояха.

(Марк 15:43-16:8)

ЖИИЯ НА СВЕТИИ ЗА 25.04.2015

На 25.04.2015 отбелязваме паметта на:

Св.ев.Марк

Житие на Св.ев.Марк

